

Garaczi László: *Mintha élnél*
(részlet)

Eldobtam a kenyérhéjat, rám kiáltott, vedd fel, és csókold meg, különben megvakulsz. Megint jött, ugyanazt szajkózta, elvertük. Megvertük Istenkét. Újra jött, újra megvertük. Kővel dobáltuk, és ez a hamuszín, kancsal törpe nem szaladt el, csak komolyan nézett ránk, majd megfordult, és behúzott nyakkal kísértelt az udvarról, miközben hátán, fején puffogtak a lövedékek. Mint aki ajándékba kapja a szenvedést. Este megkérdeztem otthon, hogy van-e Isten, de Apu rám szólt, hogy máskor ilyet meg ne halljon. Anyám gyanúsán hallgatott, négy szemközt újból nekiszögeztem a kérdést. Az a szélsőséges szeretet-örjögés, amiben élt, túlmutatott az evilági tapasztalatokon. Csak mosolygott, mint aki átlát a szitán, a lábasokat zörgette a csapnál, és végül azt mondta, „apád kommunista”.